

i den nugældende udlændingelovs § 42 a, stk. 2, 4. og 5. pkt., men indsættes nu i et særskilt stykke.

Til nr. 12

Den foreslåede ændring af § 46, stk. 2, indebærer, at Direktoratet for Udlændinges beslutning i medfør af § 42 a, stk. 4, 1. pkt., om, at en asylansøger skal tage ophold efter Direktoratets nærmere bestemmelse, ikke længere kan påklages til Indenrigsministeriet.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, punkt 9.

Til nr. 13

Efter den nugældende bestemmelse i udlændingelovens § 48, stk. 1, kan en række afgørelser, herunder bl.a. afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger i medfør af udlændingelovens § 36, træffes af vedkommende politimester (politidirektøren) med klageadgang til indenrigsministeren.

Denne bestemmelse foreslås ændret, således at det også fremgår af bestemmelsen, at politiets afgørelser om iværksættelse af foranstaltninger i medfør af §§ 37 a-37 e kan påklages til indenrigsministeren.

Bestemmelsen fastsætter endvidere som betingelse for, at politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger i medfør af §§ 37 c-37 e kan påklages til indenrigsministeren, at afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene i medfør af §§ 37 c-37 e.

Bestemmelsen omhandler de afgørelser, som i medfør af §§ 37 c-37 e er henlagt til politiet. Afgørelser, som efter de nævnte bestemmelser træffes af domstolene eller af anbringelsesstedets eget personale, er ikke omfattet af bestemmelsen.

Afgørelser, som politiet træffer i medfør af §§ 37 a og b, herunder f.eks. om foretagelse af ransagning uden retskendelse i forbindelse med eftersøgning af en udlænding, jf. herved retsplejelovens § 759, er heller ikke omfattet af bestemmelsen, men vil som hidtil kunne rekreres i medfør af de almindelige bestemmelser herom.

Baggrunden for, at klageadgangen over politiets afgørelser i medfør af §§ 37 c-37 e foreslås henlagt til indenrigsministeren, og at det almindelige administrative rekursystem med justitsministeren som øverste instans ikke finder anvendelse, er begrundet i, at der er tale om specifikke udlændingeretlige regler om isolation, besøgs- og brevkontrol, der godt nok som udgangspunkt er udformet i lighed med de straffeprocessuelle regler om de nævnte indgreb, men på en række punkter adskiller sig fra retsplejelovens regler, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7.

Nedenfor er en oversigt over de tilfælde, hvor politiet i medfør af §§ 37 c-37 e er tillagt beføjelse til at træffe en afgørelse, som vil kunne rekreres til Indenrigsministeriet i medfør af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 48, stk. 1.

- politiet kan i tilfælde, hvor udlændingen endnu ikke er fremstillet i retten, træffe bestemmelse om isolation, jf. § 37 c, stk. 5.
- politiet kan såvel før som efter fremstillingen i retten af udlændingeretligt efterforskningsmæssige hensyn nægte besøg eller kræve, at besøget sker under kontrol, jf. § 37 d, stk. 1, 2. pkt.
- nægter politiet besøg, kan politiet i tilfælde, hvor udlændingen endnu ikke er fremstillet i retten, træffe bestemmelse om, at den frihedsberøvede ikke underrettes herom, jf. § 37 d, stk. 3.
- politiet kan såvel før som efter fremstillingen i retten gennemse breve til og fra den frihedsberøvede, jf. § 37 e, stk. 1, 2. pkt.
- politiet kan i tilfælde, hvor udlændingen endnu ikke er fremstillet i retten, træffe bestemmelse om, hvorvidt et brev af udlændingeretligt efterforskningsmæssige hensyn skal tilbageholdes, jf. § 37 e, stk. 1, 3. pkt., smh. med § 37 e, stk. 3, 1. pkt.
- politiet kan i tilfælde, hvor udlændingen endnu ikke er fremstillet i retten, træffe bestemmelse om, at afsender og adressat af udlændingeretligt efterforskningsmæssige hensyn ikke skal underrettes om den af politiet foretagne tilbageholdelse, jf. § 37 e, stk. 4, 1. pkt.

Det følger af nævnte oversigt, at politiet i hovedparten af de tilfælde, hvor politiet skal træffe afgørelse i medfør af udlændingelovens §§ 37 c, d og e, skal tage stilling til rækkevidden af hensynet til den særlige efterforskning, som politiet foretager med henblik på fremskaffelsen af de for udlændingemyndighederne fornødne oplysninger. Det falder derfor naturligt i disse sager at henlægge klagemuligheden til Indenrigsministeriet.

Det følger endvidere af bestemmelsen, at indbringelse for Indenrigsministeriet kun kan ske i de tilfælde, hvor domstolene ikke kan tage stilling til de pågældende indgreb.

I den situation, hvor en frihedsberøvet udlænding underkastes isolation, besøgs- eller brevkontrol ved politiets bestemmelse, inden han er blevet fremstillet i retten i medfør af § 37, og ønsker at rekrere denne afgørelse, kan Indenrigsministeriet behandle hans klage. Hvis det efterfølgende viser sig, at udlændingen fremstilles i retten, og retten har taget stilling til berettigelsen af politiets beslutning, må Indenrigsministeriet afstå fra videre behandling af klagen. Har retten alene taget stilling til, hvorvidt der fortsat vil kunne iværksættes isolation, besøgs- eller brevkon-